

**КОНВЕНЦИЈА
О ЉУДСКИМ
ПРАВИМА**

са изменама предвиђеним Протоколима
11 и 14

с Протоколима 1, 4, 6, 7, 12, 13 и 16

Текст Конвенције садржи измене у складу са одредбама Протокола бр. 14 (CETS бр. 194) од дана његовог ступања на снагу 1. јуна 2010.

Текст Конвенције раније је измењен у складу с одредбама Протокола 3 (ETS, бр. 45) који је ступио на снагу 21. септембра 1970, Протокола 5 (ETS, бр. 55) који је ступио на снагу 20. децембра 1971. и Протокола 8 (ETS, бр. 118) који је ступио на снагу 1. јануара 1990, те садржи и текст Протокола 2 (ETS, бр. 44) који је у складу са чланом 5 став 3 истог постао саставни део Конвенције од њеног ступања на снагу 21. септембра 1970. Све одредбе које су биле измењене или додате овим Протоколима замењене су Протоколом 11 (ETS бр. 155), даном његовог ступања на снагу 1. новембра 1998. Од тог датума, Протокол 9 (ETS, бр. 140), који је ступио на снагу 1. октобра 1994, укинут је а Протокол 10 (ETS бр. 146) је изгубио своју сврху.

Тренутни статус потписа и ратификација Конвенције и њених протокола као и потпуна листа декларација и резерви су доступни на www.conventions.coe.int.

Једино француска и енглеска верзија Конвенције представљају званичне документе. Овај превод није званични превод Конвенције.

Европски суд за људска права
Council of Europe
F-67075 Strasbourg cedex
www.echr.coe.int

САДРЖАЈ

Конвенција за заштиту људских права и основних слобода	5
Додатни Протокол	32
Протокол 4	35
Протокол 6	39
Протокол 7	43
Протокол 12	48
Протокол 13	52
Протокол 16	56

Конвенција за заштиту људских права и основних слобода

Рим, 4. новембра 1950.

Владе потписнице ове Конвенције, као чланице Савета Европе, Имајући у виду Универзалну декларацију о људским правима коју је Генерална скупштина Уједињених нација прогласила 10. децембра 1948;

Имајући у виду да ова Декларација има за циљ да обезбеди опште и делотворно признање и поштовање права прокламованих у њој;

Имајући у виду да је циљ Савета Европе постизање већег јединства између његових чланица и да је очување и развијање основних људских права и слобода један од начина на који том циљу треба стремити;

Потврђујући изнова своју дубоку веру у оне основне слободе које су темељ правде и мира у свету и које се најбоље одржавају стварном политичком демократијом, с једне стране, и заједничким схватањем и поштовањем људских права од којих оне зависе, с друге стране;

Решене да, као владе европских земаља које су сличних погледа и имају заједничко наслеђе политичких традиција, идеала, слободе и владавине права, предузму прве кораке за заједничко остваривање извесних права наведених у Универзалној декларацији,

Споразумеле су се о следећем:

ЧЛАН 1

Обавеза поштовања људских права

Високе стране уговорнице јемче свакоме у својој надлежности права и слободе одређене у Делу I ове Конвенције.

ДЕО I ПРАВА И СЛОБОДЕ

ЧЛАН 2

Право на живот

1. Право на живот сваког лица заштићено је законом. Нико не сме бити намерно лишен живота, осим приликом извршења пресуде суда којом је осуђен за злочин за који је ова казна предвиђена законом.
2. Лишење живота се не сматра противним овом члану ако проистекне из употребе силе која је апсолутно нужна:

- а) ради одбране неког лица од незаконитог насиља;
- б) да би се извршило законито хапшење или спречило бекство лица законито лишеног слободе;
- ц) приликом законитих мера које се предузимају у циљу сузбијања нереда или побуне.

ЧЛАН 3

Забрана мучења

Нико не сме бити подвргнут мучењу, или нечовечном или понижавајућем поступању или кажњавању.

ЧЛАН 4

Забрана ропства и принудног рада

1. Нико се не сме држати у ропству или ропском положају.
2. Ни од кога се не може захтевати да обавља принудни или обавезни рад.
3. За сврхе овог члана израз “принудни или обавезни рад” не обухвата:
 - а) рад уобичајен у склопу лишења слободе одређеног у складу са одредбама члана 5 ове Конвенције или током условног отпуста;
 - б) службу војне природе или, у земљама у којима се признаје приговор савести, службу која се захтева уместо одслужења војне обавезе;
 - ц) рад који се изискује у случају какве кризе или несреће која прети опстанку или добробити заједнице;
 - д) рад или службу који чине саставни део уобичајених грађанских дужности.

ЧЛАН 5

Право на слободу и безбедност

1. Свако има право на слободу и безбедност личности. Нико не може бити лишен слободе осим у следећим случајевима и у складу са законом прописаним поступком:
 - а) у случају законитог лишења слободе на основу пресуде надлежног суда;
 - б) у случају законитог хапшења или лишења слободе због неизвршења законите судске одлуке или ради обезбеђења испуњења неке обавезе прописане законом;

ц) у случају законитог хапшења или лишења слободе ради привођења лица пред надлежну судску власт због оправдане сумње да је извршило кривично дело, или када се то оправдано сматра потребним како би се предупредило извршење кривичног дела или бекство по његовом извршењу.

д) у случају лишења слободе малолетног лица на основу законите одлуке у сврху васпитног надзора или законитог лишења слободе ради његовог привођења надлежној власти.

е) у случају законитог лишења слободе да би се спречило ширење заразних болести, као и законитог лишења слободе душевно поремећених лица, алкохоличара или уживалаца дрога или скитница.

ф) у случају законитог хапшења или лишења слободе лица да би се спречио његов неовлашћени улазак у земљу, или лица против кога се предузимају мере у циљу изгона или екстрадиције.

2. Свако ко је ухапшен мора бити обавештен без одлагања и на језику који разуме о разлозима за његово хапшење и о свакој оптужби против њега.

3. Свако ко је ухапшен или лишен слободе сходно одредбама из става 1.ц овог члана мора без одлагања бити изведен пред судију или друго службено лице законом одређено да обавља судске функције и мора имати право да му се суди у разумном року или да буде пуштен на слободу до суђења. Пуштање на слободу може бити условљено јемствима да ће се лице појавити на суђењу.

4. Свако ко је лишен слободе има право да покрене поступак у коме ће суд хитно испитати законитост лишења слободе и наложити пуштање на слободу ако је лишење слободе незаконито.

5. Свако ко је био ухапшен или лишен слободе у супротности с одредбама овог члана има утуживо право на накнаду.

ЧЛАН 6

Право на правично суђење

1. Свако, током одлучивања о његовим грађанским правима и обавезама, или о кривичној оптужби против њега, има право на правичну и јавну расправу у разумном року пред независним и непристрасним судом, образованим на основу закона. Пресуда се мора изрећи јавно, али се штампа и јавност могу искључити с целог или с дела суђења у интересу морала, јавног реда или националне безбедности у демократском друштву, када то захтевају интереси малолетника или заштита приватног живота странака, или у мери која је, по мишљењу суда, неопходно потребна у посебним околностима када би јавност могла да нашкоди интересима правде.

2. Свако ко је оптужен за кривично дело мора се сматрати невиним све док се не докаже његова кривица на основу закона.

3. Свако ко је оптужен за кривично дело има следећа минимална права:

а) да без одлагања, подробно и на језику који разуме, буде обавештен о природи и разлозима оптужбе против њега;

б) да има довољно времена и могућности за припремање одбране;

ц) да се брани лично или путем браниоца кога сам изабере или, ако нема довољно средстава да плати за правну помоћ, бесплатно добије браниоца по службеној дужности када интереси правде то захтевају;

д) да испитује сведоке против себе или да постигне да се они испитају и да се обезбеди присуство и саслушање

сведока у његову корист под истим условима који важе за оне који сведоче против њега;

- е) да добије бесплатну помоћ преводиоца ако не разуме или не говори језик који се употребљава на суду.

ЧЛАН 7

Кажњавање само на основу закона

1. Нико се не може сматрати кривим за кривично дело извршено чињењем или нечињењем које, у време када је извршено, није представљало кривично дело по унутрашњем или међународном праву. Исто тако, не може се изрећи строга казна од оне која се могла изрећи у време када је кривично дело извршено.

2. Овај члан не утиче на суђење и кажњавање неког лица за чињење или нечињење које се у време извршења сматрало кривичним делом према општим правним начелима која признају цивилизовани народи.

ЧЛАН 8

Право на поштовање приватног и породичног живота

1. Свако има право на поштовање свог приватног и породичног живота, дома и преписке.

2. Јавне власти неће се мешати у вршење овог права сем ако то није у складу са законом и неопходно у демократском друштву у интересу националне безбедности, јавне безбедности или економске добробити земље, ради спречавања нереда или криминала, заштите здравља или морала, или ради заштите права и слобода других.

ЧЛАН 9

Слобода мисли, савести и вероисповести

1. Свако има право на слободу мисли, савести и вероисповести; ово право укључује слободу промене вере или уверења и слободу сваког да, било сам или заједно с другима, јавно или приватно, испољава веру или уверење молитвом, подучавањем, обичајима и обредом.

2. Слобода исповедања вере или убеђења сме бити подвргнута само законом прописаним ограничењима неопходним у демократском друштву у интересу јавне безбедности, ради заштите јавног реда, здравља или морала, или ради заштите права и слобода других.

ЧЛАН 10

Слобода изражавања

1. Свако има право на слободу изражавања. Ово право укључује слободу поседовања сопственог мишљења, примања и саопштавања информација и идеја без мешања јавне власти и без обзира на границе. Овај члан не спречава државе да захтевају дозволе за рад телевизијских, радио и биоскопских предузећа.

2. Пошто коришћење ових слобода повлачи за собом дужности и одговорности, оно се може подвргнути формалностима, условима, ограничењима или казнама прописаним законом и неопходним у демократском друштву у интересу националне безбедности, територијалног интегритета или јавне безбедности, ради спречавања нереда или криминала, заштите здравља или морала, заштите угледа или права других, спречавања откривања обавештења добијених у поверењу, или ради очувања ауторитета и непристрасности судства.

ЧЛАН 11

Слобода окупљања и удруживања

1. Свако има право на слободу мирног окупљања и слободу удруживања с другима, укључујући право да оснива синдикат и приступи му ради заштите својих интереса.
2. За вршење ових права не смеју се постављати никаква ограничења, осим оних која су прописана законом и неопходна у демократском друштву у интересу националне безбедности или јавне безбедности, ради спречавања нереда или криминала, заштите здравља или морала, или ради заштите права и слобода других. Овим се чланом не спречава законито ограничавање вршења ових права припадницима оружаних снага, полиције или државне управе.

ЧЛАН 12

Право на склапање брака

Мушкарци и жене одговарајућег узраста имају право да ступају у брак и заснивају породицу у складу с унутрашњим законима који уређују вршење овог права.

ЧЛАН 13

Право на делотворни правни лек

Свако коме су повређена права и слободе предвиђени у овој Конвенцији има право на делотворан правни лек пред домаћим властима, без обзира на то да ли су повреду извршила лица која су поступала у службеном својству.

ЧЛАН 14

Забрана дискриминације

Уживање права и слобода предвиђених у овој Конвенцији обезбеђује се без дискриминације по било ком основу, као што су пол, раса, боја коже, језик, вероисповест, политичко или друго мишљење, национално или социјално порекло, повезаност с неком националном мањином, имовина, рођење или други статус.

ЧЛАН 15

Одступање у ванредним околностима

1. У доба рата или друге јавне опасности која прети опстанку нације, свака Висока страна уговорница може да предузме мере које одступају од њених обавеза по овој Конвенцији, и то у најнужнијој мери коју изискује таква ситуација, с тим да те мере не буду у нескладу с њеним другим обавезама према међународном праву.
2. Претходна одредба не допушта одступања од члана 2, осим у погледу смрти проузроковане законитим ратним поступцима, или члана 3, 4 (став 1) и 7.
3. Свака Висока страна уговорница која користи своје право да одступи од одредби Конвенције обавештава у потпуности генералног секретара Савета Европе о мерама које предузима и разлозима за њих. Она такође обавештава генералног секретара Савета Европе када такве мере престану да делују и када одредбе Конвенције поново почну да се примењују у потпуности.

ЧЛАН 16

Ограничења политичке активности странаца

Ниједна одредба чланова 10, 11 и 14 не сме се тумачити тако да спречава Високе стране уговорнице да ограничавају политичку делатност странаца.

ЧЛАН 17

Забрана злоупотребе права

Ништа у овој Конвенцији не може се тумачити тако да подразумева право било које државе, групе или лица да се упусте у неку делатност или изврше неки чин усмерен на поништавање било ког од наведених права и слобода или на њихово ограничавање у већој мери од оне која је предвиђена Конвенцијом.

ЧЛАН 18

Границе коришћења ограничења права

Ограничења наведених права и слобода која су дозвољена овом Конвенцијом не смеју се примењивати ни у које друге сврхе осим оних због којих су прописана.

ДЕО II ЕВРОПСКИ СУД ЗА ЉУДСКА ПРАВА

ЧЛАН 19

Оснивање Суда

Да би се обезбедило поштовање обавеза из Конвенције и протокола уз њу које су прихватиле Високе стране уговорнице, оснива се Европски суд за људска права, у даљем тексту "Суд". Суд ће радити као стални орган.

ЧЛАН 20

Број судија

Суд се састоји од оноликог броја судија колико је Високих страна уговорница.

ЧЛАН 21

Услови за службу

1. Судије морају имати високи морални углед и поседовати квалификације потребне за обављање високих судских функција, односно бити признати правни стручњаци.
2. Судије служе у личном својству.
3. Током свог мандата судије се не смеју бавити пословима који су неспојиви с њиховом независношћу, непристрасношћу или захтевима сталне службе; сва питања у вези с применом овог става решава Суд.

ЧЛАН 22

Избор судија

1. За сваку страну уговорницу судију бира Парламентарна скупштина већином гласова, са листе од три кандидата које дотична Висока страна уговорница предложи.

ЧЛАН 23

Мандат и престанак мандата

1. Судије се бирају на период од девет година. Оне се не могу поново бирати.
2. Судији истиче мандат када наврши 70 година живота.
3. Судије остају на дужности док им се не одреди замена. Међутим, они настављају да раде на предметима које су већ узели у разматрање.
4. Судија се не може разрешити функције осим ако друге судије не одлуче двотрећинском већином да он више не испуњава потребне услове.

ЧЛАН 24

Секретаријат и известиоци

1. Суд има секретаријат чије се функције и организација утврђују Пословником Суда.
2. Када суди судија појединац, Суду помажу известиоци који су потчињени председнику Суда. Они чине део Секретаријата Суда.

ЧЛАН 25

Општа седница Суда

На општој седници Суд:

- а) бира председника и једног или два потпредседника Суда на период од три године; они могу поново бити бирани;
- б) установљава већа за одређени временски период;
- ц) бира председнике већа Суда; они могу поново бити бирани;
- д) усваја пословник Суда;
- е) бира секретара Суда и једног или више његових заменика;
- ф) подноси захтев у складу са чланом 26, став 2.

ЧЛАН 26

Судија појединац, одбори, већа и Велико веће

1. У Суду предмете разматрају судија појединац, одбори од троје судија, веће од седам судија и Велико веће од седамнаест судија. Већа Суда установљавају одборе за одређен временски период.
2. На захтев Опште седнице Суда, Комитет министара може, једногласном одлуком и за одређени период, да број судија у већу смањи на пет.
3. Када суди као судија појединац, судија не може да разматра представку поднету против високе стране уговорнице са чије листе је изабран.
4. У састав већа и Великог већа по службеној дужности улази судија изабран са листе високе стране уговорнице против које је поднета представка. Ако таквог судије нема или није у могућности да учествује у раду, у својству судије у раду већа и Великог већа учествује лице кога изабере председник Суда са листе коју унапред подноси та висока страна уговорница.

5. У састав Великог већа улазе и председник и потпредседници Суда, председници већа и друге судије изабране у складу са Пословником Суда. Када се предмет изнесе пред Велико веће на основу члана 43, судије чланови већа које је донело пресуду не могу учествовати у раду Великог већа, с изузетком председника Већа и судије који је изабран са листе високе стране уговорнице против које је поднета представка.

ЧЛАН 27

Надлежност судије појединца

1. Судија појединац може да прогласи неприхватљивом или да скине с листе предмета Суда представку поднету на основу члана 34, ако се таква одлука може донети без даљег испитивања.
2. Ова одлука је коначна.
3. Ако судија појединац не прогласи представку неприхватљивом или је не скине с листе предмета Суда, уступиће је неком од одбора или већа на даљи поступак.

ЧЛАН 28

Надлежност одбора

1. Представку поднету у складу с чланом 34. одбор може једногласном одлуком:
 - а) да прогласи неприхватљивом или је скине с листе предмета, ако се таква одлука може донети без даљег испитивања; или
 - б) да прогласи прихватљивом и истовремено донесе пресуду о суштини спора ако је питање које је предмет спора такво да се односи на тумачење или примену Конвенције или протокола уз њу и већ је разјашњено у устаљеној пракси Суда.
2. Одлуке и пресуде донете на основу става 1. су коначне.

3. Ако судија изабран са листе високе стране уговорнице против које је поднета представка не учествује у раду одбора, одбор може у свакој фази поступка да позове тог судију да заузме место једног од чланова тог одбора, узимајући у обзир све релевантне чињенице, укључујући и то да ли је та висока страна уговорница оспорила примену процедуре предвиђене ставом 1. тачка б).

ЧЛАН 29

Одлуке већа о прихватљивости и суштини ствари

1. Ако није донета одлука на основу чланова 27. и 28, нити је изречена пресуда на основу члана 28, веће одлучује о прихватљивости и суштини појединачних представки поднетих на основу члана 34. Одлука о прихватљивости може се донети засебно.
2. Веће одлучује и о прихватљивости и суштини међудржавних представки поднетих на основу члана 33. Одлука о прихватљивости доноси се засебно осим када Суд, у изузетним случајевима, не одлучи друкчије.

ЧЛАН 30

Уступање надлежности Великом већу

Ако се поводом предмета који веће разматра покрене неко озбиљно питање од значаја за тумачење Конвенције или протокола уз њу, или ако решење питања пред већем може да доведе до резултата који није у сагласности с неком претходно донетом пресудом Суда, веће може, све док не донесе пресуду, да уступи надлежност Великом већу, изузев када се томе противи једна од странака у спору.

ЧЛАН 31

Овлашћења Великог већа

Велико веће

- а) одлучује о представкама поднетим на основу члана 33 и члана 34, када му неко од већа уступи надлежност на основу члана 30 или када му је предмет упућен на основу члана 43;
- б) одлучује о питањима која Суду упућује Комитет министара у складу с чланом 46, став 4; и
- ц) разматра захтеве за саветодавна мишљења поднете на основу члана 47.

ЧЛАН 32

Надлежност Суда

1. Надлежност Суда се протеже на све предмете који се тичу тумачења и примене ове Конвенције и протокола уз њу, а који су му упућени на основу чланова 33, 34, 46 и 47.
2. У споровима око надлежности одлучује Суд.

ЧЛАН 33

Међудржавни спорови

Свака Висока страна уговорнице може указати Суду на сваку повреду одредби Конвенције или протокола уз њу за коју сматра да се може приписати некој другој Високој страни уговорници.

ЧЛАН 34

Појединачне представке

Суд може да прима представке од сваког лица, невладине организације или групе лица који тврде да су жртве повреде права установљених Конвенцијом или протоколима уз њу, учињене од стране неке Високе стране уговорнице. Високе стране уговорнице обавезују се да ни на који начин не ометају ефикасно вршење овог права.

ЧЛАН 35

Услови прихvatљивости

1. Суд може узети предмет у поступак тек када се исцрпу сви унутрашњи правни лекови, у складу са општепризнатим начелима међународног права, и у року од шест месеци од дана када је донета правоснажна одлука.
2. Суд не поступа по појединачној представи поднетој на основу члана 34 која је
 - а) анонимна, или
 - б) у суштини истоветна с представком коју је Суд већ разматрао, или која је већ поднета некој другој међународној инстанци ради испитивања, односно решавања а не садржи нове релевантне чињенице.
3. Суд проглашава неприхvatљивом сваку појединачну представку поднету на основу члана 34. ако:
 - а) сматра да је представка неспојива са одредбама Конвенције или протокола уз њу, очигледно неоснована, или представља злоупотребу права на представку; или
 - б) сматра да подносилац представке није значајније оштећен, осим ако поштовање људских права установљених Конвенцијом и протоколима уз њу не захтева испитивање

суштине представке, с тим да се представка не може одбацити по овом основу уколико случај није претходно с дужном пажњом размотрио домаћи суд.

4. Суд одбацује сваку представку коју сматра неприхватљивом у смислу овог члана. Он то може учинити у свакој фази поступка.

ЧЛАН 36

Интервенција трећих лица

1. Висока страна уговорница чији је држављанин подносилац представке може поднети писана запажања и узети учешће у расправи у предметима пред већем или Великим већем.

2. Председник Суда може у интересу исправног поступања позвати Високу страну уговорницу која није страна у поступку или свако заинтересовано лице које није подносилац представке да поднесу писана запажања или узму учешће у расправи.

3. Комесар за људска права Савета Европе може поднети писани поднесак и узети учешће у расправи у предметима пред већем или Великим већем.

ЧЛАН 37

Брисање представки

1. Суд у свакој фази поступка може одлучити да избрише представку са листе предмета ако се на основу околности може закључити:

- а) да подносилац представке не намерава да даље учествује у поступку; или
- б) да је ствар разрешена; или
- ц) да из сваког другог разлога који Суд утврди није више оправдано наставити са испитивањем представке.

Међутим, Суд наставља с испитивањем представке ако је то потребно ради поштовања људских права установљених Конвенцијом и протоколима уз њу.

2. Суд може одлучити да представку врати на своју листу предмета ако сматра да околности то налажу.

ЧЛАН 38

Испитивање предмета

Суд разматра представку заједно с представницима странака и, ако је то потребно, покреће истрагу за чије ће му ефикасно спровођење заинтересоване високе стране уговорнице обезбедити све неопходне услове.

ЧЛАН 39

Пријатељска поравнања

1. У свакој фази поступка Суд се може ставити на располагање странама у спору како би се постигло пријатељско поравнање засновано на поштовању људских права установљених Конвенцијом и протоколима уз њу.

2. Поступак који се води на основу става 1. поверљиве је природе.

3. Ако се постигне пријатељско поравнање, Суд скида предмет са своје листе одлуком која садржи кратак опис чињеница и постигнутог решења.

4. Одлука се доставља Комитету министара који надгледа извршење одредби пријатељског поравнања предвиђених одлуком.

ЧЛАН 40

Јавна расправа и увид у списе

1. Расправе су јавне, сем када Суд у посебним околностима одлучи друкчије.
2. Списи депоновани код Секретара доступни су јавности, сем када председник Суда одлучи друкчије.

ЧЛАН 41

Правично задовољење

Када Суд утврди прекршај Конвенције или протокола уз њу, а унутрашње право Високе стране уговорнице у питању омогућава само делимичну одштету, Суд ће, ако је то потребно, пружити правично задовољење оштећеној страни.

ЧЛАН 42

Пресуде већа

Пресуде већа постају правоснажне у складу с одредбама члана 44, став 2.

ЧЛАН 43

Обраћање Великом већу

1. У року од три месеца од пресуде већа свака странка може, у посебним случајевима, да захтева да се предмет изнесе пред Велико веће.
2. Колегијум од пет судија Великог већа прихватиће захтев ако се предмет тиче неког важног питања везаног за тумачење или примену Конвенције, односно протокола уз Конвенцију, или пак каквог другог озбиљног питања од општег значаја.

3. Ако колегијум прихвати захтев, Велико веће одлучује о предмету пресудом.

ЧЛАН 44

Правоснажне пресуде

1. Пресуда Великог већа је правоснажна.
2. Пресуда већа постаје правоснажна
 - а) када странке изјаве да неће захтевати да се предмет изнесе пред Велико веће; или
 - б) три месеца после доношења пресуде, ако се не затражи да се предмет изнесе пред Велико веће; или
 - ц) када колегијум одбије захтев за обраћање Великом већу на основу члана 43.
3. Правоснажна пресуда се објављује.

ЧЛАН 45

Образложења пресуда и одлука

1. Пресуде као и одлуке којима се представка проглашава прихватљивом или неприхватљивом морају бити образложене.
2. Ако пресуда у целисти или једном свом делу не представља једногласно мишљење судија, сваки судија има право да изнесе издвојено мишљење.

ЧЛАН 46

Обавезност и извршење пресуда

1. Високе стране уговорнице се обавезују да се повинују правоснажној пресуди Суда у сваком предмету у коме су странке.
2. Правоснажна пресуда Суда се доставља Комитету министара који надгледа њено извршење.

3. Ако Комитет министара сматра да праћење извршења правоснажне пресуде отежава неки проблем у вези са тумачењем пресуде, може се обратити Суду ради доношења одлуке поводом питања тумачења. За одлуку о обраћању Суду потребна је двотрећинска већина гласова овлашћених представника у Комитету.

4. Ако Комитет министара сматра да нека висока страна уговорница одбија да се повинује правоснажној пресуди у предмету у којем је странка, он може, након што званично обавести ту високу страну уговорницу, а на основу одлуке усвојене двотрећинском већином гласова представника који седе у Комитету, да се Суду обрати питањем да ли је та висока страна уговорница пропустила да испуни своју обавезу из става 1.

5. Ако Суд утврди да постоји повреда става 1, упућује предмет Комитету министара ради разматрања мера које треба предузети. Ако Суд утврди да став 1. није прекршен, вратиће предмет Комитету министара који закључује расправу о предмету.

ЧЛАН 47

Саветодавна мишљења

1. На захтев Комитета министара Суд може да даје саветодавна мишљења о правним питањима која се тичу тумачења Конвенције и протокола уз њу.

2. Таква мишљења се не смеју бавити питањима која се односе на садржај или опсег права и слобода установљених Делом I Конвенције и протоколима уз њу, као ни било којим другим питањем које би Суд или Комитет министара могли да разматрају у вези с поступцима који се могу покренути у складу са Конвенцијом.

3. За одлуке Комитета министара да захтева саветодавно мишљење Суда потребна је већина гласова представника који имају право да у Комитету заседају.

ЧЛАН 48

Надлежност Суда да даје саветодавна мишљења

Суд одлучује да ли захтев за давање саветодавног мишљења који поднесе Комитет министара спада у његову надлежност одређену чланом 47.

ЧЛАН 49

Образложење саветодавних мишљења

1. Саветодавна мишљења Суда морају бити образложена.
2. Ако саветодавно мишљење у целости или једном свом делу не представља једногласно мишљење судија, сваки судија има право да изнесе издвојено мишљење.
3. Саветодавна мишљења Суда достављају се Комитету министара.

ЧЛАН 50

Трошкови Суда

Трошкове Суда сноси Савет Европе.

ЧЛАН 51

Привилегије и имунитети судија

Током вршења своје функције судије уживају привилегије и имунитете предвиђене чланом 40 Статута Савета Европе и споразумима донетим на основу њега.

ДЕО III ОСТАЛЕ ОДРЕДБЕ

ЧЛАН 52

Обавештења генералном секретару

По пријему захтева од генералног секретара Савета Европе, свака Висока страна уговорница пружиће објашњење о начину на који њено унутрашње право обезбеђује делотворну примену свих одредаба ове Конвенције.

ЧЛАН 53

Обезбеђење постојећих људских права

Ниједна одредба ове Конвенције неће се тумачити тако да ограничава односно угрожава људска права и основне слободе који би били признати по законима сваке Високе стране уговорнице или по сваком другом споразуму чија је она страна уговорница.

ЧЛАН 54

Овлашћења Комитета министара

Ништа у овој Конвенцији не задира у овлашћења која су дата Комитету министара Статутом Савета Европе.

ЧЛАН 55

Искључење других начина за решавање спора

Високе стране уговорнице сагласиле су се да се неће користити, изузев ако постоји посебан споразум, постојећим међусобним уговорима, конвенцијама или декларацијама како би неки спор који произилази из тумачења или примене ове Конвенције

путем представке поднеле да се решава неким другим начином, а не онима који су предвиђени овом Конвенцијом.

ЧЛАН 56

Територијална примена

1. Приликом ратификације, или у свако доба после тога, свака држава може изјавити, путем нотификације упућене генералном секретару Савета Европе, да ће се, у складу са одредбама става 4 овог члана, ова Конвенција примењивати на све или на неку од територија за чије је међународне односе одговорна.
2. Конвенција ће се примењивати на територију или територије означене у нотификацији почев од тридесетог дана по пријему ове нотификације од стране генералног секретара Савета Европе.
3. При примени одредаба ове Конвенције на таквим територијама водиће се рачуна о локалним потребама.
4. Свака држава која је дала изјаву у сагласности са ставом 1 овог члана може у свако доба после тога да изјави да прихвата надлежност Суда у погледу примања представки од појединаца, невладиних организација или група, према одредбама члана 34 Конвенције, а у односу на неку или више територија на које се изјава односи.

ЧЛАН 57

Резерве

1. Приликом потписивања ове Конвенције, или приликом депоновања инструмента ратификације, свака држава може ставити резерву на сваку појединачну одредбу Конвенције у обиму у коме неки закон који је тада на снази на њеној територији није у сагласности са том одредбом. Резерве општег карактера нису дозвољене на основу овог члана.

2. Свака резерва стављена на основу овог члана садржи кратку изјаву о закону о коме је реч.

ЧЛАН 58

Отказивање

1. Висока страна уговорница може да откаже ову Конвенцију тек по истеку пет година од дана када је постала страна уговорница и то путем отказа са шестомесечним отказним роком, који се доставља генералном секретару Савета Европе, који о томе обавештава друге Високе стране уговорнице.

2. Отказ не може имати за последицу да се Висока страна уговорница у питању ослободи својих обавеза према овој Конвенцији у погледу сваке радње учињене до дана када је отказ почео да дејствује, а која би могла да представља кршење тих обавеза.

3. Под овим истим условима, свака Висока страна уговорница која престане да буде чланица Савета Европе престаје да буде и уговорница ове Конвенције.

4. Сагласно одредбама претходних ставова, Конвенција се може отказати у односу на сваку територију за коју је сагласно одредбама члана 56 изјављено да се примењује.

ЧЛАН 59

Потпис и ратификација

1. Ова Конвенција је отворена за потпис чланицама Савета Европе. Она се ратификује. Ратификације се депонују код генералног секретара Савета Европе.

2. Европска унија може да приступи овој Конвенцији.

3. Ова Конвенција ступа на снагу по депонувању десет ратификационих инструмената.

4. У погледу сваког потписника који је буде ратификовао после тога, Конвенција ступа на снагу на дан када овај депонује свој инструмент ратификације.

5. Генерални секретар Савета Европе обавештава све чланице Савета Европе о ступању на снагу ове Конвенције, о именима Високих страна уговорница које су је ратификовале и о свим накнадно депонованим ратификационим инструментима.

Сачињено у Риму, на дан 4. новембра 1950, на енглеском и француском језику, при чему су оба текста подједнако веродостојна, у једном примерку који се одлаже у архив Савета Европе. Генерални секретар ће доставити оверене преписе свакој потписници.

Додатни Протокол

уз Конвенцију о људским правима и основним слободама

Париз, 20. марта 1952.

Владе потписнице, као чланице Савета Европе,

Решене да предузму кораке ради обезбеђења заједничког спровођења извесних права и слобода поред оних већ садржаних у Делу I Конвенције за заштиту људских права и основних слобода, потписане у Риму 4. новембра 1950. (у даљем тексту "Конвенција"),

Споразумеле су се о следећем:

ЧЛАН 1

Заштита имовине

Свако физичко и правно лице има право на неометано уживање своје имовине. Нико не може бити лишен своје имовине, осим у јавном интересу и под условима предвиђеним законом и општим начелима међународног права.

Претходне одредбе, међутим, ни на који начин не утичу на право државе да примењује законе које сматра потребним да би регулисала коришћење имовине у складу с општим интересима или да би обезбедила наплату пореза или других дажбина или казни.

ЧЛАН 2

Право на образовање

Нико не може бити лишен права на образовање. У вршењу свих својих функција у области образовања и наставе, држава поштује право родитеља да обезбеди образовање и наставу који су у складу с њиховим верским и филозофским уверењима.

ЧЛАН 3

Право на слободне изборе

Високе стране уговорнице се обавезују да у примереним временским размацима одржавају слободне изборе с тајним гласањем, под условима који обезбеђују слободно изражавање мишљења народа при избору законодавних тела.

ЧЛАН 4

Територијална примена

Свака Висока страна уговорница може приликом потписивања или ратификације, или у свако доба после тога, да достави генералном секретару Савета Европе изјаву о томе у ком обиму прихвата да се одредбе овог Протокола примењују на територијама за чије је међународне односе одговорна, а које је означила у изјави.

Свака Висока страна уговорница која је доставила изјаву у смислу претходног става може накнадно да достави нову изјаву којом мења услове садржане у ранијој изјави или укида примену одредби овог Протокола у односу на било коју територију.

Изјава дата у складу са овим чланом сматраће се као да је дата у складу са ставом 1, члана 56 Конвенције.

ЧЛАН 5

Однос с Конвенцијом

У погледу Високих страна уговорница одредбе члана 1, 2, 3 и 4 овог Протокола сматрају се додатним члановима Конвенције и све одредбе Конвенције примењују се у складу с тим.

ЧЛАН 6

Потпис и ратификација

Овај Протокол је отворен за потпис чланицама Савета Европе које су потписнице Конвенције; он се ратификује истовремено или после ратификације Конвенције. Он ступа на снагу после депоновања десет ратификационих инструмената. У погледу сваке потписнице која га буде ратификовала после тога, Протокол ступа на снагу на дан када она депонује свој ратификациони инструмент.

Ратификациони инструменти се депонују код генералног секретара Савета Европе, који ће све чланице обавестити о именима оних чланица које су извршиле ратификацију.

Сачињено у Паризу, на дан 20. марта 1952, на енглеском и француском језику, при чему су оба текста подједнако веродостојна, у једном примерку који се одлаже у архив Савета Европе. Генерални секретар ће доставити оверене преписе влади сваке државе потписнице.

Протокол 4

уз Конвенцију за заштиту људских права и основних слобода којим се обезбеђују извесна права и слободе која нису укључена у Конвенцију и први протокол уз њу

Стразбур, 16. септембра 1963.

Владе потписнице, као чланице Савета Европе,

Решене да предузму кораке ради обезбеђења заједничког спровођења извесних права и слобода поред оних већ садржаних у Делу I Конвенције за заштиту људских права и основних слобода, потписане у Риму 4. новембра 1950. (у даљем тексту "Конвенција"), те члановима 1 до 3 првог Протокола уз Конвенцију, потписаног у Паризу 20. марта 1952,

Споразумеле су се о следећем:

ЧЛАН 1

Забрана дужничког затвора

Нико се не може лишити слободе само зато што није у стању да испуни уговорну обавезу.

ЧЛАН 2

Слобода кретања

1. Свако ко се законито налази на територији једне државе има, на тој територији, право на слободу кретања и слободу избора боравишта.
2. Свако је слободан да напусти било коју земљу, укључујући и сопствену.
3. Никаква ограничења не могу се поставити у односу на вршење ових права сем оних која су у складу са законом и која су неопходна у демократском друштву у интересу државне или јавне безбедности, ради очувања јавног поретка, за спречавање криминала, за заштиту здравља или морала или ради заштите права и слобода других.
4. Права из става 1 могу се, такође, у извесним областима подвргнути ограничењима која су уведена у складу са законом и оправдана јавним интересом у демократском друштву.

ЧЛАН 3

Забрана протеривања сопствених држављана

1. Нико не може бити протеран, било појединачном било колективном мером, с територије државе чији је држављанин.
2. Нико не може бити лишен права да уђе на територију државе чији је држављанин.

ЧЛАН 4

Забрана групног протеривања странаца

Забрањено је колективно протеривање странаца.

ЧЛАН 5

Територијална примена

1. Свака Висока страна уговорница може приликом потписивања или ратификације, или у свако доба после тога, доставити генералном секретару Савета Европе изјаву о томе у ком обиму прихвата да се одредбе овог Протокола примењују на територијама за чије је међународне односе одговорна, а које је означила у изјави.
2. Свака Висока страна уговорница која је доставила изјаву у смислу претходног става може накнадно да достави нову изјаву којом мења услове садржане у ранијој изјави или укида примену одредби овог Протокола у односу на било коју територију.
3. Изјава дата у складу с овим чланом сматраће се као да је дата у складу са ставом 1, члана 5б Конвенције.
4. Територија сваке државе на коју се примењује овај Протокол на основу ратификације или прихватања, и свака територија на коју се овај Протокол примењује на основу изјаве те државе дате на основу овог члана, сматрају се одвојеним територијама у смислу члана 2 и 3.
5. Држава која је дала изјаву у складу са ставом 1 или 2 овог члана може у свако доба изјавити у име једне или више територија на које се изјава односи да прихвата надлежност Суда да прима представке од појединаца, невладиних организација или група појединаца према одредбама члана 34 Конвенције, а у вези чланова 1 до 4 овог Протокола или пак неког од тих чланова.

ЧЛАН 6

Однос с Конвенцијом

У погледу Високих страна уговорница, одредбе члана 1 до 5 овог Протокола сматрају се додатним члановима Конвенције и све одредбе Конвенције примењују се у складу с тим.

ЧЛАН 7

Потпис и ратификација

1. Овај Протокол је отворен за потпис чланицама Савета Европе које су потписнице Конвенције; он се ратификује истовремено или после ратификације Конвенције. Он ступа на снагу после депоновања пет ратификационих инструмената. У погледу сваке потписнице која га буде ратификовала после тога, Протокол ступа на снагу на дан када она депонује свој ратификациони инструмент.

2. Ратификациони инструменти се депонују код генералног секретара Савета Европе, који ће све чланице обавестити о томе које су чланице извршиле ратификацију.

У потврду чега су долепотписана и у том циљу прописно овлашћена лица и потписала овај Протокол.

Сачињено у Стразбуру, на дан 16. марта 1963, на енглеском и француском језику, при чему су оба текста подједнако меродавна, у једном примерку који се одлаже у архив Савета Европе. Генерални секретар ће доставити оверене преписе свакој држави потписници.

Протокол 6

уз Конвенцију за заштиту људских права и основних слобода о укидању смртне казне

Стразбур, 28. априла 1983.

Државе чланице Савета Европе, потписнице овог Протокола уз Конвенцију за заштиту људских права и основних слобода, потписану у Риму 4. новембра 1950. (у даљем тексту "Конвенција"),

Сматрајући да промене до којих је дошло у неколико држава чланица Савета Европе изражавају општу тежњу ка укидању смртне казне,

Споразумеле су се о следећем:

ЧЛАН 1

Укидање смртне казне

Смртна казна се укида. Нико се не сме осудити на смртну казну или погубити.

ЧЛАН 2

Смртна казна за време рата

Држава може у свом законодавству да предвиди смртну казну за дела извршена у доба рата или непосредне ратне опасности; таква казна примениће се само у случајевима предвиђеним законом и у складу с његовим одредбама. Држава обавештава генералног секретара Савета Европе о одговарајућим одредбама тог закона.

ЧЛАН 3

Забрана одступања

Ни од једне одредбе овог Протокола не може се одступити на основу члана 15 Конвенције.

ЧЛАН 4

Забрана резерви

На одредбе овог Протокола не могу се стављати резерве на основу члана 57 Конвенције.

ЧЛАН 5

Територијална примена

1. Свака држава може, приликом потписивања или када депонује инструмент ратификације, прихватања или одобрења, да одреди територију или територије на које се овај Протокол примењује.
2. Свака држава може, у свако доба после тога, путем изјаве упућене генералном секретару Савета Европе, да прошири примену овог Протокола на било коју другу територију означену у изјави. У погледу такве територије Протокол ступа на снагу првог дана месеца који наступа после дана када генерални секретар прими такву изјаву.
3. Свака изјава учињена на основу претходна два става може, у погледу територије означене у њој, да се повуче путем изјаве упућене генералном секретару. Повлачење изјаве има дејство од првог дана месеца који наступа након дана када је генерални секретар примио такво обавештење.

ЧЛАН 6

Однос с Конвенцијом

У погледу Високих страна уговорница одредбе члана 1 до 5 овог Протокола сматрају се додатним члановима Конвенције и све одредбе Конвенције примењују се у складу с тим.

ЧЛАН 7

Потпис и ратификација

Овај Протокол је отворен за потпис државама чланицама Савета Европе које су потписнице Конвенције. Он се ратификује, прихвата или одобрава. Држава чланица Савета Европе не може да ратификује, прихвати или одобри овај Протокол ако није истовремено или претходно ратификовала Конвенцију. Инструменти ратификације, прихватања или одобрења се депонују код генералног секретара Савета Европе.

ЧЛАН 8

Ступање на снагу

1. Овај Протокол ступа на снагу првог дана месеца који наступа после дана када је пет држава чланица Савета Европе изразило свој пристанак да их овај Протокол обавезује у складу са одредбама члана 7.
2. У погледу сваке државе чланице која после тога изрази свој пристанак да је овај Протокол обавезује, он ступа на снагу првог дана месеца који наступа после дана када је депонован инструмент ратификације, прихватања или одобрења.

ЧЛАН 9

Депонованье

Генерални секретар Савета Европе обавештава државе чланице Савета Европе о:

- а) сваком потпису;
- б) депоновану сваког инструмента ратификације, прихватања или одобрења;
- ц) сваком датуму ступања на снагу овог Протокола у складу са члановима 5 и 8;
- д) свакој којој другој радњи, обавештењу или саопштењу у вези с овим Протоколом.

У потврду чега су долепотписана и у том циљу прописно овлашћена лица и потписала овај Протокол.

Сачињено у Стразбуру, на дан 28. априла 1983, на енглеском и француском језику, при чему су оба текста подједнако веродостојна, у једном примерку који се одлаже у архив Савета Европе. Генерални секретар Савета Европе ће доставити оверене преписе свакој држави чланици Савета Европе.

Протокол 7

уз Конвенцију за заштиту људских права и основних слобода

Стразбур, 22. новембар 1984.

Државе потписнице, чланице Савета Европе,

Решене да предузму даље кораке да би обезбедиле заједничко спровођење извесних права и слобода путем Конвенције за заштиту људских права и основних слобода, потписане у Риму 4. новембра 1950. (у даљем тексту "Конвенција"),

Споразумеле су се о следећем:

ЧЛАН 1

Заштита у поступку протеривања странаца

1. Странац који законито борави на територији једне државе не може се из ње протерати, осим на основу одлуке донете у складу са законом, и има право:
 - а) да изнесе разлоге којима оспорава протеривање;
 - б) да се његов случај преиспита; и
 - ц) да у ту сврху буде заступљен пред надлежном власти или лицем или лицима која та власт одреди.
2. Странац се може протерати и пре него што искористи своја права према ставу 1. а, б и ц овог члана, ако је протеривање неопходно у интересу јавног реда или се заснива на разлозима државне безбедности.

ЧЛАН 2

Право на жалбу у кривичним стварима

1. Свако ко је одлуком суда осуђен за кривично дело има право да његову осуду или казну преиспита виши суд. Остваривање овог права, укључујући и основе за његово коришћење, уређује се законом.
2. Ово право може трпети изузетке када је реч о делима мањег значаја, која су прописана законом, или у случајевима када је лицу у питању у првом степену судио највиши суд или је исто било осуђено након изјављене жалбе против ослобађајуће пресуде.

ЧЛАН 3

Накнада за погрешну осуду

Ако је неко лице било правоснажном пресудом осуђено због кривичног дела и ако је касније његова пресуда била укинута или је био помилован због тога што нека нова или новооткривена чињеница неоспорно указује да се радило о судској грешци, лице које је претрпело казну као последицу такве осуде добиће накнаду у складу са законом или праксом дотичне државе, осим ако се не докаже да је оно у потпуности или делимично одговорно за то што непозната чињеница није благовремено откривена.

ЧЛАН 4

Право да се не буде суђен или кажњен двапут у истој ствари

1. Никоме се не сме поново судити нити се може поново казнити у кривичном поступку у надлежности исте државе за дело због кога је већ био правоснажно ослобођен или осуђен у складу са законом и кривичним поступком те државе.

2. Одредбе претходног става не спречавају поновно отварање поступка у складу са законом и кривичним поступком дате државе, ако постоје докази о новим или новооткривеним чињеницама, или ако је у ранијем поступку дошло до битне повреде која је могла да утиче на његов исход.
3. Овај се члан не може ставити ван снаге на основу члана 15 Конвенције.

ЧЛАН 5

Једнакост супружника

У вези с браком, у току брака и у случају његовог раскида, супружници су равноправни у погледу међусобних грађанскоправних права и обавеза и у свом односу према деци. Овим се чланом државе не спречавају да предузимају неопходне мере у интересу деце.

ЧЛАН 6

Територијална примена

1. Свака држава може, приликом потписивања или када депонује инструмент ратификације, прихватања или одобрења, да одреди територију или територије на које се овај Протокол примењује и да наведе степен у коме ће се његове одредбе примењивати на тим територијама.
2. Свака држава може, у свако доба после тога, путем изјаве упућене генералном секретару Савета Европе, да прошири примену овог Протокола на били коју другу територију означену у изјави. У погледу такве територије Протокол ступа на снагу првог дана месеца који наступа после протока двомесечног периода од дана када генерални секретар прими такву изјаву.
3. Свака изјава учињена на основу претходна два члана може, у погледу територије означене у њој, да се повуче или измени путем изјаве упућене генералном секретару. Повлачење или

измена изјаве има дејство од првог дана месеца који наступа после протока двомесечног периода од дана када генерални секретар прими такву изјаву.

4. Изјаве дата у складу са овим чланом сматраће се као да је дата у складу са ставом 1, члана 56 Конвенције.

5. Територија сваке државе на коју се примењује овај Протокол на основу ратификације, прихватања и одобрења, и свака територија на коју се овај Протокол примењује на основу изјаве те државе на основу овог члана, могу се сматрати одвојеним територијама у смислу члана 1.

6. Држава која је дала изјаву у складу са ставом 1 или 2 овог члана може у свако доба изјавити у име једне или више територија на које се изјава односи да прихвата надлежност Суда да прима представке од појединаца, невладиних организација или група појединаца према одредбама члана 34 Конвенције, а у вези чланова 1 до 5 овог Протокола.

ЧЛАН 7

Однос с Конвенцијом

У погледу Високих страна уговорница одредбе члана 1 до 6 овог Протокола сматрају се додатним члановима Конвенције и све одредбе Конвенције примењују се у складу с тим.

ЧЛАН 8

Потпис и ратификација

Овај Протокол је отворен за потпис чланицама Савета Европе које су потписнице Конвенције. Он се ратификује, прихвата или одобрава. Држава чланица Савета Европе не може да ратификује, прихвати или одобри овај Протокол ако није истовремено или претходно ратификовала Конвенцију. Инструменти ратификације, прихватања или одобрења се депонују код генералног секретара Савета Европе.

ЧЛАН 9

Ступање на снагу

1. Овај Протокол ступа на снагу првог дана месеца који наступа после протока двомесечног периода од дана када је седам држава чланица Савета Европе изразило свој пристанак да их овај Протокол обавезује у складу са одредбама члана 8.

2. У погледу сваке државе чланице која после тога изрази свој пристанак да је овај Протокол обавезује, он ступа на снагу првог дана месеца који наступа после протока двомесечног периода од дана када је депонован инструмент ратификације, прихватања или одобрења.

ЧЛАН 10

Депоновање

Генерални секретар Савета Европе обавештава државе чланице Савета Европе о:

- а) сваком потпису;
- б) депоновању сваког инструмента ратификације, прихватања или одобрења;
- ц) сваком датуму ступања на снагу овог Протокола у складу са члановима 6 и 9;
- д) свакој другој радњи, обавештењу или саопштењу у вези с овим Протоколом.

У потврду чега су долепотписана и у том циљу прописно овлашћена лица и потписала овај Протокол.

Сачињено у Стразбуру, на дан 22. новембра 1984, на енглеском и француском језику, при чему су оба текста подједнако веродостојна, у једном примерку који се одлаже у архив Савета Европе. Генерални секретар Савета Европе ће доставити оверене преписе свакој држави чланици Савета Европе.

Протокол 12

уз Конвенцију за заштиту људских права и основних слобода

Рим, 4. новембар 2000.

Државе потписнице, чланице Савета Европе,

имајући у виду основно начело да су сви људи једнаки пред законом и имају право на једнаку заштиту закона;

решене да предузму даље кораке ради унапређивања једнакости свих људи колективном применом опште забране дискриминације путем Конвенције за заштиту људских права и основних слобода, потписане у Риму 4. новембра 1950. (у даљем тексту: »Конвенција«);

потврђујући да начело недискриминације не спречава потписнице да предузимају мере ради унапређивања пуне и делотворне једнакости под условом да постоји објективно и разумно оправдање за такве мере,

сагласиле су се о следећем:

ЧЛАН 1

Општа забрана дискриминације

1. Уживање сваког права које закон предвиђа мора се обезбедити без дискриминације по било ком основу, као што је пол, раса, боја коже, језик, вероисповест, политичко или друго мишљење, национално или социјално порекло, повезаност с неком националном мањином, имовина, рођење или други статус.

2. Јавне власти не смеју ни према коме вршити дискриминацију по основима као што су они поменути у ставу 1.

ЧЛАН 2

Територијална примена

1. Свака држава може, у време потписивања или приликом депоновања инструмента о ратификацији, прихватању или одобрењу, означити територију или територије на којима ће се примењивати овај Протокол.

2. Свака држава може било када касније, декларацијом упућеном Генералном секретару Савета Европе, проширити примену овог Протокола на неку другу територију означену у декларацији. Протокол ће ступити на снагу у односу на такву територију првог дана у месецу после истека рока од три месеца од дана када је Генерални секретар примио овакву декларацију.

3. Свака декларација дата по једном од два претходна става може се, у односу на сваку територију означену у декларацији, повући или изменити обавештењем упућеном Генералном секретару. Повлачење или измена ступиће на снагу првог дана у месецу после истека рока од три месеца од дана када је Генерални секретар примио обавештење.

4. Декларација дата у складу с овим чланом сматраће се сагласном са ставом 1 члана 56 Конвенције.

5. Свака држава која је дала декларацију у складу са ставовима 1 или 2 овога члана може у свако време изјавити да прихвата надлежност Суда да прима представке појединаца, невладиних организација или група појединаца у односу на члан 1 овог Протокола с једне или више територија на које се декларација односи, као што је предвиђено чланом 34 Конвенције.

ЧЛАН 3

Однос према Конвенцији

Одредбе чланова 1 и 2 овога Протокола сматраће се између држава уговорница додатним члановима Конвенције и све ће се одредбе Конвенције примењивати у складу с тим.

ЧЛАН 4

Потпис и ратификација

Овај Протокол биће отворен за потписивање од стране држава чланица Савета Европе које су потписале Конвенцију. Он подлеже ратификацији, прихватању или одобрењу. Држава чланица Савета Европе не може ратификовати, прихватити или одобрити овај Протокол а да пре тога или истовремено не ратификује Конвенцију. Инструменти о ратификацији, прихватању или одобрењу депоноваће се код Генералног секретара Савета Европе.

ЧЛАН 5

Ступање на снагу

1. Овај Протокол ступиће на снагу првог дана у месецу после истека рока од три месеца од дана када десет држава чланица Савета Европе буду изразиле сагласност да их Протокол обавезује у складу с одредбама члана 4.
2. У односу на сваку државу која касније изрази своју сагласност да буде њиме обавезана, Протокол ће ступити на снагу првог дана у месецу после истека рока од три месеца од дана депоновања инструмента о ратификацији, прихватању или одобрењу.

ЧЛАН 6

Функције депозитара

Генерални секретар Савета Европе обавештава државе чланице Савета Европе о:

- а) сваком потпису;
- б) депоновању сваког инструмента ратификације, прихватања или одобрења;
- ц) сваком датуму ступања на снагу овог Протокола у складу с члановима 2 и 5;
- д) свакој другој радњи, обавештењу или саопштењу у вези с овим Протоколом.

У потврду чега су долепотписана и у том циљу прописно овлашћена лица и потписала овај Протокол.

Сачињено у Риму, на дан 4. новембра 2000. године, на енглеском и француском језику, при чему су оба текста подједнако веродостојна, у једном примерку који се одлаже у архив Савета Европе. Генерални секретар Савета Европе ће доставити оверене преписе свакој држави чланици Савета Европе.

Протокол 13

уз Конвенцију за заштиту људских права и основних слобода о укидању смртне казне у свим ОКОЛНОСТИМА

Виљнус, 3. мај 2002.

Државе чланице Савета Европе, потписнице овог Протокола,

Уверене да је право свакога на живот основна вредност у демократском друштву и да је укидање смртне казне од суштинске важности за заштиту овог права, као и за потпуно признавање урођеног достојанства свих људских бића;

Желећи да учврсте заштиту права на живот, зајемченог Конвенцијом о заштити људских права и основних слобода потписаном у Риму, 4. новембра 1950 (у даљем тексту: Конвенција);

Имајући у виду да Протокол 6 уз Конвенцију, који се односи на укидање смртне казне, потписан у Стразбуру, 28. априла 1983, не искључује смртну казну за дела почињена у време ратног стања или стања непосредне ратне опасности;

Решене да предузму одлучујући корак у циљу укидања смртне казне у свим околностима,

Споразумеле су се о следећем:

ЧЛАН 1

Укидање смртне казне

Смртна казна се укида. Нико се не сме осудити на смртну казну или погубити.

ЧЛАН 2

Забрана одступања

Ниједна одредба овог Протокола не може се ставити ван снаге на основу члана 15 Конвенције.

ЧЛАН 3

Забрана стављања резерви

На одредбе овог Протокола не могу се стављати резерве на основу члана 57 Конвенције.

ЧЛАН 4

Територијална примена

1. Свака држава може у тренутку потписивања или депоновања инструмента о ратификацији, прихватању или одобравању, назначити територију или територије на које се овај Протокол примењује.
2. Свака држава уговорница може накнадно, изјавом упућеном Генералном секретару Савета Европе, проширити примену овог Протокола на неку другу територију, наведену у изјави. У односу на ту територију Протокол ступа на снагу првог дана у месецу који наступа по истеку периода од три месеца од дана када је Генерални секретар примио ту изјаву.

3. Свака изјава дата у складу с претходна два става, у односу на сваку територију наведену у изјави, може да се повуче или измени нотификацијом достављеном Генералном секретару. Повлачење или измена ступа на снагу првог дана у месецу који наступа по истеку периода од три месеца од дана када је Генерални секретар примио поменути нотификацију.

ЧЛАН 5

Однос према Конвенцији

У погледу Високих страна уговорница одредбе чланова 1 до 4 овог Протокола сматрају се додатним члановима Конвенције и све одредбе Конвенције примењују се у складу с тим.

ЧЛАН 6

Потпис и ратификација

Овај Протокол је отворен за потпис државама чланицама Савета Европе које су потписнице Конвенције. Он подлеже ратификацији, прихватању или одобравању. Држава чланица савета Европе не може да ратификује, прихвати или одобри овај Протокол без претходне или истовремене ратификације Конвенције. Инструменти о ратификацији, прихватању или одобравању депонују се код Генералног секретара Савета Европе.

ЧЛАН 7

Ступање на снагу

1. Овај Протокол ступа на снагу првог дана у месецу који наступа по истеку периода од три месеца од дана када је десет држава чланица Савета Европе изразило пристанак да се обавезу овим Протоколом у складу с одредбама члана 6.

2. У односу на државу чланицу која накнадно изрази пристанак да се обавезе овим Протоколом, он ступа на снагу првог дана у месецу који наступа по истеку периода од три месеца од дана депоновања инструмента о ратификацији, прихватању или одобравању.

ЧЛАН 8

Функције депозитара

Генерални секретар Савета Европе обавештава државе чланице Савета Европе о:

- а) сваком потпису;
- б) депоновању сваког инструмента ратификације, прихватања или одобрења;
- ц) сваком датуму ступања на снагу овог Протокола у складу са члановима 4 и 7;
- д) свакој другој радњи, обавештењу или саопштењу у вези с овим Протоколом;

У потврду чега су долепотписана и у том циљу прописно овлашћена лица и потписала овај Протокол.

Сачињено у Виљнусу на дан 3. маја 2002, на енглеском и француском језику, при чему су оба текста подједнако веродостојна, у једном примерку који се одлаже у архив Савета Европе. Генерални секретар Савета Европе ће доставити оверене преписе свакој држави чланици Савета Европе.

Протокол 16

уз Конвенцију за заштиту људских права и основних слобода

Стразбур, 2. октобар 2013.

Државе чланице Савета Европе и друге Високе стране уговорнице Конвенције за заштиту људских права и основних слобода потписане у Риму 4. новембра 1950. године (у даљем тексту: „Конвенција“), овде потписнице;

Имајући у виду одредбе Конвенције и, посебно, члан 19 о установљавању Европског суда за људска права (у даљем тексту: „Суд“);

С обзиром да ће проширење надлежности Суда да пружа саветодавна мишљења надаље ојачати међусобне односе између Суда и домаћих органа, и тиме оснажити примену Конвенције, у складу са начелом супсидијарности;

Имајући у виду Мишљење број 285 (2013) које је Парламентарна скупштина Савета Европе усвојила 28. јуна 2013. године;

Споразумеле су се о следећем:

ЧЛАН 1

1. Највиши судови и трибунали Високе стране уговорнице, како је предвиђено у складу са чланом 10, могу од Суда тражити да да саветодавна мишљења о начелним питањима у вези са тумачењем или применом права и слобода дефинисаних Конвенцијом или протоколима уз њу.
2. Суд или трибунал који тражи мишљење може захтевати саветодавно мишљење само у контексту предмета који се води пред њим.
3. Суд или трибунал који тражи мишљење навешће разлоге свог захтева и доставиће релевантну правну и чињеничну позадину предмета који је у току.

ЧЛАН 2

1. Колегијум од пет судија Великог већа одлучиће да ли да прихвати захтев за саветодавно мишљење, имајући у виду члан 1. Колегијум ће навести разлоге за свако одбијање да прихвати захтев.
2. Ако колегијум прихвати захтев, Велико веће ће донети саветодавно мишљење.
3. Колегијум и Велико веће, како су наведени у претходним ставовима, укључиће по службеној дужности судију изабраног за Високу страну уговорницу из које је суд или трибунал који тражи мишљење. Ако таквог судије нема или ако судија није у могућности да учествује у раду већа, лице кога Председник Суда изабере, са списка који је та страна уговорница унапред доставила, учествоваће у раду већа у својству судије.

ЧЛАН 3

Комесар за људска права Савета Европе и Висока страна уговорница из које је суд или трибунал који тражи саветодавно мишљење имају право да доставе писане коментаре и учествују у свакој евентуалној расправи. Председник Суда може, у интересу исправног поступања, позвати сваку другу Високу страну уговорницу или лице да, такође, доставе писане коментаре или учествују у расправи.

ЧЛАН 4

1. Саветодавна мишљења морају бити образложена.
2. Ако саветодавно мишљење у целости или једном свом делу не представља једногласно мишљење судија, сваки судија има право да изнесе издвојено мишљење.
3. Саветодавна мишљења достављају се суду или трибуналу који их тражи и Високој страни уговорници из које је суд или трибунал.
4. Саветодавна мишљења се објављују.

ЧЛАН 5

Саветодавна мишљења нису обавезујућа.

ЧЛАН 6

Између Високих страна уговорница одредбе чланова од 1 до 5 овог Протокола сматраће се додатним члановима Конвенције, а све одредбе Конвенције примењиваће се сходно томе.

ЧЛАН 7

1. Овај Протокол је отворен за потпис Високим странама уговорницама Конвенције које могу изразити свој пристанак да њиме буду обавезане:

- а) потписом без резерве у погледу ратификације, прихватања односно одобравања; или
- б) потписом који подлеже ратификацији, прихватању односно одобравању, којем ће следити ратификација, прихватање односно одобравање.

2. Инструменти ратификације, прихватања или одобравања депонују се код Генералног секретара Савета Европе.

ЧЛАН 8

1. Овај протокол ступа на снагу првог дана у месецу који наступа по истеку тромесечног периода од дана када десет Високих страна уговорница Конвенције изрази пристанак да се Протоколом обавезују у складу са одредбама члана 7.

2. У вези са неком Високим страном уговорницом Конвенције која накнадно изрази пристанак да се њим обавезује, овај Протокол ступа на снагу првог дана у месецу који наступа по истеку тромесечног периода од дана када изрази пристанак да се обавезује Протоколом у складу са одредбама члана 7.

ЧЛАН 9

Слобода мисли, савести и вероисповести

На одредбе овог Протокола не могу се стављати резерве на основу члана 57 Конвенције.

ЧЛАН 10

Свака Висока страна уговорница Конвенције, у време потписивања или приликом депоновања инструмента ратификације, прихватања или одобравања, путем изјаве упућене Генералном секретару Савета Европе, наводи судове или трибунале које одређује у сврхе члана 1 став 1 овог Протокола. Ова изјава може се касније изменити у било ком тренутку и по истом поступку.

ЧЛАН 11

Генерални секретар Савета Европе обавештава државе чланице Савета Европе и друге Високе стране уговорнице Конвенције о:

- а) сваком потпису;
- б) депоновању сваког инструмента ратификације, прихватања или одобравања;
- в) сваком датуму ступања на снагу овог Протокола у складу са чланом 8;
- г) свакој изјави датај у складу са чланом 10; и
- д) сваком другом поступку, обавештењу или саопштењу у вези са овим Протоколом.

У потврду чега су доле потписана и у том циљу прописно овлашћена лица и потписала овај Протокол.

Сачињено у Стразбуру, дана 2. октобра 2013. године, на енглеском и француском језику, при чему су оба текста подједнако веродостојна, у једном примерку који се одлаже у архив Савета Европе. Генерални секретар Савета Европе ће доставити оверене преписе свакој држави чланици Савета Европе и другим Високим странама уговорницама Конвенције.

КОНВЕНЦИЈА О ЉУДСКИМ ПРАВИМА

European Court of Human Rights
Council of Europe
F-67075 Strasbourg cedex
www.echr.coe.int